

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 4, 2024

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:252](#) 16-02-2024

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:1188](#) 15-02-2024

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:998](#) 13-02-2024

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:1002](#) 13-02-2024

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2024:958](#) 08-02-2024

Rechtbank

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:2288](#) 21-02-2024

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2024:817](#) 14-02-2024

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2024:663](#) 07-02-2024

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2024:258](#) 29-01-2024

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2024:1711](#) 18-01-2024

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2024:504](#) 04-01-2024

RECHTSPRAAK

Beëindiging van het gezag van de vader die is veroordeeld voor het vermoorden van de moeder van de kinderen.

Feiten en omstandigheden

De vader en de moeder zijn met elkaar getrouwd geweest en hebben samen twee minderjarige kinderen. De ouders woonden tot 2015 met de kinderen in Syrië en vervolgens in Nederland. De vader heeft de moeder in 2022 vermoord, waarvoor hij door de rechtbank is veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig jaar. Sindsdien wonen de kinderen bij de opa en oma moederszijde in Duitsland. Het gezag van de vader is door de rechtbank beëindigd.

Grief

De vader komt in hoger beroep van de beschikking van de rechtbank waarin zijn gezag is beëindigd.

Beoordeling en motivering

Het hof overweegt dat het om een zaak met internationale kenmerken gaat, omdat de kinderen zijn geboren in Syrië en nu in Duitsland verblijven. Het hof acht zich bevoegd om van de zaak kennis te nemen, omdat het Nederland als de gewone verblijfplaats van de kinderen in de zin van Brussel II-ter beschouwd. Daarvoor is redengevend dat op het moment van het indienen van het verzoekschrift bij de rechtbank de kinderen nog geen drie maanden bij familie in Duitsland verbleven, de kinderen vanaf 2015 tot aan het overlijden van de moeder in Nederland hebben gewoond en de Nederlandse nationaliteit hebben. Op grond van artikel 15 van het Haags Kinderbeschermingsverdrag 1996 past het hof ook Nederlands recht toe op de zaak.

Het hof overweegt vervolgens dat het gezag van een ouder op grond van artikel 1:266 BW kan worden beëindigd indien de minderjarige zodanig opgroeit dat hij in zijn ontwikkeling ernstig wordt bedreigd en de ouder niet in staat is de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding binnen een voor de minderjarige aanvaardbare geachte termijn te dragen of indien de ouder het gezag misbruikt. De vader verzet zich tegen de gezagsbeëindiging, omdat volgens

hem in deze zaak een ondertoezichtstelling met machtiging uithuisplaatsing voldoende zijn. Zodoende kan hij ook betrokken blijven bij beslissingen over de kinderen. De Raad voor de Kinderbescherming en de gecertificeerde instelling zijn beide van oordeel dat het gezag van de vader moet worden beëindigd. Ook het hof is dit oordeel toegedaan. Daartoe overweegt het hof dat de vader de moeder op de bovenverdieping van haar woning heeft vermoord, terwijl de kinderen aanwezig waren in de woning. Sindsdien zit de vader in detentie en is er geen contact meer geweest tussen hem en de kinderen. De kinderen zijn als gevolg van deze gebeurtenissen ernstig in hun ontwikkeling bedreigd en zijn feitelijk hun beide ouders kwijtgeraakt. Met de liefdevolle verzorging van hun opa en oma zijn de kinderen bezig een nieuw bestaan in Duitsland op te bouwen en gaat het naar omstandigheden redelijk goed met hen. De kinderen hebben aangegeven dat zij geen contact met de vader willen. De vader heeft, door het ontbreken van contact, onvoldoende zicht op de kinderen, waardoor hij niet in staat is tot het nemen van gezagsbeslissingen over hen. Bovendien is het voor het slagen van traumabehandeling belangrijk dat er zoveel mogelijk rust en duidelijkheid is in het bestaan van de kinderen. De maatregelen van ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing volstaan in dit geval dan ook niet.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 13-02-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:1002

Zaaknummer: 200.325.547

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Curatele. IPR. Anticiperende toepassing van het Haags Volwassenenbeschermingsverdrag 2000. Zolang betrokkene nog in Nederland woont is een professionele Nederlandse curator noodzakelijk.

Feiten en procesverloop

Betrokkene is geboren in Guinee en woont bij een instelling in Nederland. Hij heeft 24 uurszorg en -toezicht nodig. Zijn geboortedatum is door de Raad voor de Kinderbescherming vastgesteld op 1 januari 2003. Wie zijn ouders waren was toen niet bekend. Vanaf 2011 stond betrokkene onder voogdij van verweerster. Vlak voor de meerderjarigheid van betrokkene in 2020 heeft verweerster verzocht hem onder curatele te stellen, hetgeen werd toegewezen. Verwantschapsonderzoek in 2022 heeft praktisch bewezen dat verzoekers de ouders van betrokkene zijn. De ouders wonen in Frankrijk. Samen met de curator zoeken zij sinds 2022 naar passende zorg voor betrokkene in Frankrijk. De ouders stellen dat curatele niet nodig is, en vragen het hof, voor zover dat wel nodig zou zijn, hen, althans een Nederlands-Franstalige curator daarmee te belasten.

Overwegingen en beoordeling

Ten aanzien van de rechtsmacht overweegt het hof dat bij gebreke van een voor Nederland geldende internationale regeling, de meerderjarigenbescherming wordt beheerst door het commune internationaal privaatrecht. Dat bevat geen specifieke regeling voor meerderjarigenbescherming. De Hoge Raad heeft geoordeeld dat in voorkomend geval ruimte bestaat voor anticiperende toepassing van het Verdrag inzake de internationale bescherming van volwassenen van 13 januari 2000 (HVV 2000). Nederland heeft dit verdrag ondertekend maar niet geratificeerd. De bevoegdheidsregels zijn van toepassing als de volwassene zijn gewone verblijfplaats in een verdragsstaat heeft. Aan de hand van feiten en omstandigheden, onder meer duur, regelmatigheid en intentie van het verblijf en de familiale en sociale banden met die staat, stelt het hof vast dat betrokkene zijn gewone verblijfplaats in Nederland had. Het hof is daarom op grond van artikel 5 lid 1 HVV 2000 bevoegd, en past het eigen recht toe (art. 13 lid 1 HVV 2000).

Weliswaar zijn de ouders niet betrokken in de procedure in eerste aanleg, maar dit eventuele verzuim is in hoger beroep hersteld. Bovendien is eerst in deze fase komen vast te staan dat de ouders inderdaad de biologische ouders van betrokkene zijn, en dus belanghebbenden.

Anders dan de ouders stellen was het verzoek van verweester in eerste aanleg wel ontvankelijk. Op dat moment was betrokkene nog minderjarig – volgens de gegevens uit de BRP – en verweester dus nog zijn voogd en als zodanig kon deze volgens artikel 1:379 lid 1 BW om curatele verzoeken.

Betrokkene heeft 24 uurszorg en -toezicht nodig, en hij is niet in staat zijn eigen belangen behoorlijk waar te nemen. Zijn ouders wonen in Frankrijk. Wat er ook zij van de argumenten van de ouders dat betrokkene bij hen in de buurt kan komen wonen, zolang dit nog niet is gerealiseerd en betrokkene nog in Nederland woont, is het hof van oordeel dat een ondercuratelestelling in Nederland noodzakelijk is. Het hof is onvoldoende gebleken dat de ouders die in Frankrijk wonen en nauwelijks Nederlands spreken, de taken van een curator kunnen uitvoeren. Evenmin is er aanleiding om een Nederlands-Franstalige curator te benoemen nu sinds 2022 voldoende samenwerking op gang is gekomen met de huidige curator en met diens hulp ook wordt onderzocht of betrokkene naar Frankrijk kan verhuizen.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking en wijst het meer of anders verzochte af.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 15-02-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:1188

Zaaknummer: 200.294.227/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Gezamenlijk gezag.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn beide juridisch ouder van hun 7-jarige kind. De moeder heeft het gezag. De rechtbank heeft het verzoek van de vader om gezamenlijk gezag afgewezen.

Verzoek

In hoger beroep verzoekt de vader wederom gezamenlijk gezag over het kind. De vader is het niet eens met het oordeel van de rechtbank dat het kind klem of verloren zou raken wanneer hij samen met de moeder het gezag over haar zou hebben. De vader vindt dat de communicatie met de moeder niet altijd ideaal verloopt, maar dat zij goed kunnen overleggen over belangrijke zaken met betrekking tot het kind.

Beoordeling en motivering

Het hof is, in lijn met het advies van de Raad voor de Kinderbescherming, van oordeel dat voldoende aannemelijk is geworden dat er een onaanvaardbaar risico is dat het kind klem of verloren zou raken tussen de ouders en niet te verwachten is dat hierin binnen afzienbare tijd voldoende verbetering zou komen. De vader laat zich respectloos uit naar de moeder en zoekt de oorzaak hiervan niet bij zichzelf maar bij de moeder. Het is niet te verwachten dat dit binnen afzienbare tijd anders zal zijn. De inzet van een traject zoals Ouderschap Blijft lijkt pas kans van slagen te hebben als de vader bereid is het kind te ontlasten door te stoppen met het diskwalificeren van de moeder.

Beslissing

Het hof bekrachtigt de beschikking van de rechtbank en wijst de vordering tot gezamenlijk gezag af.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 13-02-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:998

Zaaknummer: 200.331.936

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Partijen hebben een informele relatie gehad. Deze zaak gaat over de vraag of partijen samen een vof hebben, verdeling van de gezamenlijke woning en vermogensrechtelijke afwikkeling van kosten rondom de woning.

Feiten en omstandigheden

Partijen hebben informeel met elkaar samengewoond zonder samenlevingscontract. De man is in 2010 een eenmanszaak gestart. In 2019 is deze gewijzigd naar een vof waarbij partijen als vennoten zijn ingeschreven. In kort geding heeft de man uitschrijving van de vrouw als vennoot gevorderd en de vrouw waardering en verdeling van de vof en de woning van partijen. Deze vorderingen zijn afgewezen vanwege gebrek aan spoedeisend belang.

Verzoek

In conventie

De vrouw vordert kort samengevat:

ontbinding van de vof en toedeling aan de man onder de verplichting dat zij de helft van de waarde krijgt;
verkoop van de gezamenlijke woning aan een derde;
betaling door de man van alle eigenaarslasten verbonden aan de woning;
betaling door de man van een gebruiksvergoeding.

In reconventie

De man vordert kort samengevat:

primair: voor recht te verklaren dat er geen vof tussen partijen bestaat of heeft bestaan,
subsidiair: ontbinding van de vof en uitschrijving van de vrouw als vennoot;
toebedeling van de woning aan de man zodat hij er samen met de zoon van partijen kan

blijven wonen;
betaling van de helft van de ozb aan de man;
een overbedelingsvordering voor de vrouw ter grootte van de helft van de getaxeerde waarde verminderd met een bedrag van € 116.160,81, dan wel verminderd met het door de rechtbank vast te stellen aandeel in de hypotheekschuld; subsidiair vordert de man een bedrag van € 101.618,69 uit de overwaarde, gelijk aan zijn investering uit privévermogen.

Beoordeling en motivering

Onderneming

De onderneming is niet aan te merken als een vof. Er is een authentieke of onderhandse akte vereist om te bewijzen dat een vennootschap bestaat wanneer de beweerde vennoot dit ontkent. Deze ontbreekt. Een inschrijving van een vennootschap in het handelsregister levert weliswaar een indicatie op van het bestaan daarvan, maar daaraan kan geen beslissende betekenis worden toegekend, temeer omdat de man een andere verklaring voor die inschrijving heeft gegeven, die de vrouw niet voldoende heeft weersproken, te weten fiscale motieven. Daarnaast heeft de vrouw onvoldoende onderbouwd dat zij heeft bijgedragen in de bedrijfsvoering. Dit leidt tot de conclusie dat de onderneming feitelijk nog altijd een eenmanszaak van de man betreft en dat de vorderingen van de vrouw ten aanzien van de vof worden afgewezen. De vordering van de man wordt toegewezen, omdat dit ertoe leidt dat de registratie weer in lijn wordt gebracht met de feitelijke situatie.

Woning

De man krijgt een termijn van drie maanden om te onderzoeken of hij de woning kan overnemen met ontslag van de vrouw uit hoofdelijke aansprakelijkheid voor de hypothecaire geldlening. Als duidelijk wordt dat overname niet mogelijk of niet langer gewenst is, zullen partijen moeten overgaan tot verkoop van de woning. Het belang van de man bij toekenning van een termijn voor overname van de woning acht de rechtbank op dit moment groter dan het belang van de vrouw bij verkoop. Daarbij speelt het gegeven dat de 14-jarige zoon van partijen bij de man in de woning woont een belangrijke rol. Zowel de vordering van de man als van de vrouw wordt deels toegewezen, zij het die laatste onder de opschortende voorwaarde dat aan het niet (tijdig) overnemen van de woning is voldaan.

Ozb, eigenaarslasten en gebruiksvergoeding

Partijen zijn het erover eens dat zij als gezamenlijke eigenaren van de woning in beginsel beiden draagplichtig zijn voor de aan de woning verbonden eigenaarslasten. Om die reden zal de rechtbank de vordering van de man ter zake van de ozb toewijzen.

De door de vrouw verzochte gebruiksvergoeding is op grond van artikel 3:169 BW in beginsel op zijn plaats. In dit geval acht de rechtbank het redelijk om de woonlasten en de gebruiksvergoeding tegen elkaar weg te strepen. Ter zitting is namelijk gebleken dat de man van plan is de hypotheeklasten van de woning, die hij nu al betaalt, te blijven betalen. In dit geval acht de rechtbank dit, mede gelet op de hoogte van de verzochte vergoeding en de hoogte van de maandelijkse hypotheekrente en aflossing, een voldoende compensatie voor de vrouw.

Investerings in de woning met privévermogen van de man

De vordering van de man kan enkel worden beoordeeld op basis van het algemene vermogens- en verbintenissenrecht (Boek 3 en 6 BW). Vast staat dat partijen de woning gezamenlijk, ieder voor de onverdeelde helft, in eigendom hebben verkregen. Zij hebben daarnaast gezamenlijk een lening afgesloten voor € 170.150. De stelling van de man komt erop neer dat hij in wezen meer dan de helft bijdraagt in de aanschaf van de woning als hij naast het bedrag van € 101.618,69 ook de helft van de hypotheekschuld moet dragen. Dat maakt echter nog niet dat de interne draagplicht voor de schuld anders dan bij helfte zou moeten zijn. Het enkele feit dat de man eigen geld in de woning heeft ingebracht is onvoldoende reden om te concluderen dat de schuld partijen voor een ongelijk deel aangaat. Daarnaast kunnen artikelen 6:6 en 6:10 BW niet als grondslag dienen voor afwijking van het uitgangspunt dat ieder bij helfte bijdraagt in de schuld. De primaire vordering van de man wordt dan ook afgewezen.

De man heeft voldoende onderbouwd dat hij € 101.618,69 uit zijn privévermogen heeft ingelegd bij aankoop van de gezamenlijk woning. De man vordert een vergoeding voor dit bedrag op grond van ongerechtvaardigde verrijking. Het enkele feit dat de man een bedrag vanuit zijn privévermogen in de aanschaf van de woning heeft geïnvesteerd maakt op zich nog niet dat de vrouw gehouden zou zijn daarvoor een vergoeding te betalen. Een verplichting tot vergoeding ontstaat pas als sprake is van een verrijking die ongerechtvaardigd is. De rechtbank is van oordeel dat de afspraak en handelwijze tussen partijen voldoende grondslag biedt voor een eventuele verrijking van de vrouw, zodat de investering niet ongerechtvaardigd is. De rechtbank wijst ook de subsidiaire vordering daarom af.

Gelet op het voorgaande zal de rechtbank bepalen dat aan elk van partijen de helft van de overwaarde van de woning toekomt, zonder verrekening van enig bedrag.

Beslissing

De rechtbank

verklaart voor recht dat er geen vennootschap onder firma tussen partijen bestaat of heeft bestaan en veroordeelt de vrouw zich uit te laten schrijven;
gelast verdeling van de woning en hypothecaire lening waarbij de woning wordt toegedeeld aan de man onder de opschortende voorwaarde dat hij binnen drie maanden de financiering en ontslag van de vrouw uit aansprakelijkheid geregeld heeft. De man moet vervolgens de helft van de overwaarde (taxatie minus hypotheekschuld) aan de vrouw betalen;
indien de opschortende voorwaarde niet wordt vervuld moet de man meewerken aan verkoop van de woning;
veroordeelt de vrouw tot betaling van de helft van de ozb aan de man;
bepaalt dat de man de aan de woning verbonden eigenaarslasten moet dragen.

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 07-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2024:663

Zaaknummer: C/05/418891 / HA ZA 23-206

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek van de vader tot teruggeleiding van de minderjarige vanuit India naar Nederland afgewezen, onder meer omdat de vader geweld vanuit de ouders van de moeder jegens hem niet heeft aangetoond.

Feiten en omstandigheden

De rechtbank heeft bij een eerdere beschikking de vader in de gelegenheid gesteld om aanvullende informatie te overleggen ter ondersteuning van zijn verzoek.

Verzoek

De vader heeft de teruggeleiding van de minderjarige dochter van partijen vanuit India naar Nederland verzocht.

Beoordeling en motivering

De rechtbank overweegt dat de vader op de zitting heeft verklaard dat zich voorafgaand aan het vertrek van de moeder met de minderjarige naar India, geweldsincidenten hebben voorgedaan in de echtelijke woning. Volgens de vader ging het om geweld gepleegd tegen hem vanuit de ouders van de moeder. De vader heeft verklaard dat daarvan melding is gedaan bij de politie. De rechtbank was na deze zitting van oordeel dat zij onvoldoende informatie had om op het verzoek te beslissen en heeft de vader in de gelegenheid gesteld om alle beschikbare informatie over de politiemelding, en eventuele andere meldingen bij Nederlandse instanties, te verstrekken. In afwachting van deze informatie heeft de rechtbank iedere verdere beslissing aangehouden. De rechtbank constateert dat zij geen nadere informatie van de vader heeft ontvangen. Nu de vader in gebreke is gebleven met het verschaffen van de verzochte informatie kan de rechtbank niet beoordelen of de door de vader verzochte teruggeleiding naar Nederland in het belang van de minderjarige is.

Conclusie

Het verzoek van de vader tot teruggeleiding van de minderjarige vanuit India naar Nederland wordt afgewezen.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 21-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:2288

Zaaknummer: C/09/656818 / FA RK 23-8255

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De minderjarige van 12 jaar heeft in een brief naar de kinderrechter aangegeven geen contact(regeling) meer te willen met haar moeder. De rechtbank wijzigt de zorgregeling die is vastgesteld voor de duur van de ondertoezichtstelling en bepaalt dat er geen contact is tussen de minderjarige en haar moeder.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige is 12 jaar oud. Haar ouders zijn gescheiden en hebben gezamenlijk gezag over de minderjarige. De minderjarige woont bij haar vader. In maart 2023 is de minderjarige onder toezicht gesteld en in april 2023 is een zorgregeling vastgesteld waarbij zij de ene week bij haar moeder verblijft en de andere week bij haar vader. In juli 2023 is deze zorgregeling opgeschort voor de duur van zes maanden. In november 2023 heeft de rechtbank een e-mail ontvangen van de vader, met als bijlage een brief van de minderjarige aan de kinderrechter. De kinderrechter heeft de minderjarige uitgenodigd voor een kindgesprek waarna een bijzondere curator is benoemd.

De minderjarige wil geen contact meer hebben met haar moeder. De bijzondere curator geeft aan dat de minderjarige op dit moment rust nodig heeft. De scheiding was onrustig en er veranderde in korte tijd veel. De minderjarige heeft gekozen voor haar vader en op dit moment is er bij haar geen ruimte voor contact met de moeder. De bijzonder curator vindt het niet in het belang van de minderjarige om nooit meer contact met haar moeder te hebben. Hij adviseert om de gecertificeerde instelling (GI) de regie te geven over de omgang, en om te kijken wat passend contact is voor de minderjarige en haar moeder. De ouders moeten de situatie verbeteren en zich aanpassen aan het tempo van hun kinderen, vindt de bijzonder curator. Hier zal hulpverlening voor ingezet moeten worden.

De GI is het eens met de zorgen en het advies van de bijzondere curator. De GI vindt het in het belang van de minderjarige om een zorgregeling vast te stellen waarbij bepaald wordt dat zij geen omgang met de moeder hoeft te hebben, en waarbij de GI de regie krijgt over de omgang.

De vader is het eens met het verzoek en vindt dat er duidelijkheid en rust moet komen voor de

minderjarige. Hij is zich bewust van zijn rol als vader, waarbij hij de moeder blijft benoemen en de minderjarige blijft motiveren tot contact met de moeder. De moeder heeft zicht niet verzet tegen het verzoek. Zij geeft aan dat het voor haar tegenstrijdig is om het verzoek te accepteren en een stap terug te doen. Zij wil dat de minderjarige weet dat zij van haar houdt en haar mist.

Beoordeling en motivering

Op grond van artikel 1:265g lid 1 BW kan de kinderrechter voor de duur van de ondertoezichtstelling op verzoek van de GI een verdeling van de zorg- en opvoedingstaken of een regeling inzake de uitoefening van het recht op omgang vaststellen of wijzigen voor zover dit in het belang van de minderjarige noodzakelijk is. In het tweede lid van dit artikel is bepaald dat de kinderrechter op verzoek van de minderjarige van twaalf jaar of ouder deze regeling kan wijzigen, waarbij voor de beoordeling van belang is het bepaalde in artikel 1:337a lid 3 onder c BW.

De kinderrechter overweegt dat de zorgregeling voor de duur van zes maanden is opgeschort en dat de minderjarige al die tijd volledig bij vader heeft gewoond en geen contact had met moeder. Nu het einde van deze zes maanden nadert, wordt de minderjarige onrustig en heeft ze een brief gestuurd, twee gesprekken gevoerd met de kinderrechter en een gesprek gevoerd met de bijzondere curator. Daarin heeft ze haar keuze telkens bevestigd. De kinderrechter deelt de visie van de bijzondere curator dat de keuze van de minderjarige om één ouder volledig uit te sluiten een overlevingsstrategie lijkt te zijn. Op dit moment is er geen ruimte bij de minderjarige voor contact met moeder en daarom is de vastgestelde zorgregeling niet meer passend op dit moment en niet meer in het belang van minderjarige.

De kinderrechter benadrukt dat het belangrijk is dat er uiteindelijk wel weer contact komt tussen de minderjarige en haar moeder, maar daarbij zal de minderjarige het tempo mogen aangeven. Het is daarom aan de GI om regie te voeren op de mogelijke opbouw van de omgang.

Conclusie

De kinderrechter wijzigt de zorgregeling en bepaalt dat er geen contact is tussen de minderjarige en de moeder.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 18-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2024:1711

Zaaknummer: C/09/658559 / JE RK 23-2490

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Voornaamswijziging toegewezen bij verzoeker met Joodse voornamen die door opkomende antisemitisme zich onveilig voelt.

Feiten en omstandigheden

Verzoeker heeft bij zijn geboorte twee Joodse voornamen gekregen als eerbetoon aan de grootmoeder van zijn vader. De grootmoeder was van Joodse afkomst. De verzoeker is zelf niet Joods. In het verleden is hij meermaals in lastige situaties verwickeld geraakt door zijn Joodse voornaam. In het verleden heeft de man zich niet echt onveilig gevoeld, op een paar incidenten na, maar door het opkomende antisemitisme, mede aangewakkerd door de situatie in Israël, is dit sterk veranderd. Hij vreest voor zijn veiligheid en voor dat van zijn gezin. Hij ondervindt op verschillende aspecten van zijn leven last van zijn Joodse voornamen. Hij verzoekt een voornaamswijziging voor zijn drie voornamen.

Beoordeling en motivering

De rechtbank is van oordeel dat gelet op de feiten er voldoende zwaarwichtig belang bestaat voor de wijziging van de voornamen van de man. Naar de maatstaven van artikel 1:4 lid 2 BW verzetten zich geen wettelijke bepalingen tegen toewijzing van het verzoek.

Conclusie

De rechtbank gelast de wijziging van de voornamen van verzoeker.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 29-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2024:258

Zaaknummer: 193069

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Wegens een mogelijk belangenconflict wijst het hof de uitdrukkelijke voorkeur van de man en de vrouw voor de bewindvoerder af. De bewindvoerder is namelijk familie van de eigenaren van de zorginstelling waar de man en de vrouw wonen.

Feiten en omstandigheden

De man en de vrouw zijn geregistreerde partners en hebben beide een verstandelijke beperking. Zij wonen samen in een zorginstelling. De zus en de zwager van de man zijn eigenaren van deze zorginstelling en wonen en werken daar. Over alle goederen van zowel de man als de vrouw is bewind ingesteld. De man en de vrouw hebben bij inleidend verzoekschrift verzocht om de bewindvoerder te ontslaan en de partner van de broer van de man (de schoonzus) te benoemen tot opvolgend bewindvoerder. De kantonrechter heeft de voormalig bewindvoerder ontslagen en een andere professionele bewindvoerder dan de schoonzus benoemd, tegen de nadrukkelijke wens van de man en de vrouw in.

Grieven

De rechthebbenden zijn met vier grieven in hoger beroep gekomen tegen deze beschikking en verzoeken de schoonzus te benoemen tot bewindvoerder. Zij stellen dat de wet bewindvoering door familie toelaat en dat de wettelijke voorkeur daarnaar uitgaat.

Beoordeling en motivering

Op grond van artikel 1:435 lid 1 BW vergewist de rechter zich bij de benoeming van een bewindvoerder van de bereidheid en vormt zich een oordeel over de geschiktheid van de te benoemen persoon. Op grond van artikel 1:435 lid 3 BW volgt de rechter bij de benoeming van de bewindvoerder de uitdrukkelijke voorkeur van de rechthebbende, tenzij gegronde redenen zich tegen zodanige benoeming verzetten. In dat geval kan de rechter een ander benoemen.

Het hof is het eens met het oordeel van de kantonrechter dat er gegronde redenen zijn om van de voorkeur van de man en de vrouw af te wijken. Zij wonen namelijk in de zorginstelling van de zus en de zwager van de man. Artikel 1:435 lid 6 BW bepaalt expliciet dat een direct

betrokken of behandelend hulpverlener, personen behorende tot de leiding van de instelling waar de rechthebbende wordt verzorgd of personen verbonden met de instelling waar de rechthebbende wordt verzorgd niet als bewindvoerder mogen worden benoemd. De schoonzus valt naar de letter niet in deze categorieën, maar ligt wel in het verlengde van deze personen omdat zij afkomstig is uit dezelfde familie als de eigenaren van de zorginstelling waar de man en de vrouw wonen.

Het hof acht het risico te groot dat de schoonzus door de familiale band tussen haar en de zorginstelling niet uitsluitend de persoonlijke en vermogensrechtelijke belangen van de rechthebbenden kan behartigen, omdat zij als familielid van de eigenaren van de zorginstelling ook in de situatie kan terechtkomen, dat zij belangen van de zorginstelling in aanmerking moet nemen. Het hof overweegt daarbij dat de man en de vrouw afhankelijk zijn van de zorginstelling en hun eigen belangen niet kunnen behartigen. Tevens heeft het hof een contra-indicatie voor de benoeming van de schoonzus omdat zij geen financiële achtergrond heeft, terwijl het pgb-onderdeel van het bewind voor een niet-professionele bewindvoerder lastig uit te voeren is.

Conclusie

Het hof bekrachtigt de beschikking waarvan beroep en wijst het meer of anders verzochte af.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 08-02-2024

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2024:958

Zaaknummer: 200.333.883/01, 200.333.883/02, 200.333.884/01 en 200.333.884/02

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwijzing verzoek machtiging gesloten jeugdhulp. Het verzoek voldoet niet aan de wettelijke vereisten, omdat de gedragswetenschapper de minderjarige niet persoonlijk heeft onderzocht. Daarnaast zijn de zorgen onvoldoende concreet en onderzocht. Brief aan de minderjarige met uitleg over de beslissing.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige verblijft in een (open) behandelgroep van een jeugdzorginstelling. Hij staat onder toezicht en is uit huis geplaatst. De gecertificeerde instelling (GI) verzoekt een machtiging om hem in een gesloten accommodatie voor jeugdhulp te doen opnemen en drie maanden te doen verblijven.

De minderjarige denkt dat gesloten jeugdhulp hem niet verder gaat helpen en geeft aan dat hij zijn best doet om zich aan de afspraken te houden. Daarnaast vertelt hij dat hij stage loopt bij een dakdekkersbedrijf. De advocaat van de minderjarige brengt naar voren dat de zorgen op dit moment te vaag en onvoldoende onderzocht zijn om, zonder perspectief, van een open groep naar een gesloten groep over te stappen. Verder zijn er, anders dan wordt gesteld, geen duidelijke afspraken met de minderjarige gemaakt.

De GI heeft vermoedens dat de minderjarige met onzuivere dingen bezig is. Daarnaast kan het werken bij het dakdekkersbedrijf niet worden beschouwd als een stageplek, omdat het KVK-nummer van het bedrijf niet blijkt te kloppen. Ten slotte staat de minderjarige niet open voor behandeling.

Beoordeling en motivering

Een machtiging tot gesloten jeugdhulp kan alleen worden verleend als deze jeugdhulp volgens de kinderrechter noodzakelijk is vanwege ernstige opgroei- of opvoedproblemen die de ontwikkeling van een jeugdige naar volwassenheid ernstig belemmeren. Bovendien moet deze machtiging nodig zijn om te voorkomen dat de jeugdige niet meewerkt aan hulp die hij nodig heeft of om te voorkomen dat anderen ervoor zorgen dat hij deze hulp niet krijgt (art. 6.1.2

Jeugdwet). Gesloten jeugdhulp is een ingrijpende maatregel, omdat het gaat om vrijheidsbeneming van een kind. Om die reden is een van de procedurele waarborgen van gesloten jeugdhulp de instemming van een gekwalificeerde gedragswetenschapper die de jeugdige kort tevoren heeft onderzocht (art. 6.1.2 lid 5 Jeugdwet). Zo kan worden getoetst of gesloten jeugdhulp daadwerkelijk noodzakelijk is.

Bij het verzoek is weliswaar een instemmingsverklaring van een gedragswetenschapper overgelegd, maar deze is niet gebaseerd op een persoonlijk onderzoek van de minderjarige. De kinderrechter vindt dat de GI onvoldoende heeft onderbouwd waarom zo'n onderzoek niet mogelijk was. De GI heeft aangegeven dat de minderjarige er (bewust) voor heeft gekozen om niet naar de afspraak met de gedragswetenschapper te komen, maar volgens de minderjarige was hij aan het werk en heeft hij de groepsleiding gebeld en aangegeven dat hij de afspraak niet ging redden. Niet is gebleken dat daarna opnieuw is geprobeerd om een gesprek tot stand te brengen tussen de minderjarige en de gedragswetenschapper, terwijl daartoe voldoende gelegenheid was. De minderjarige verbleef immers al die tijd bij de groep. Daarmee is niet voldaan aan de strenge eisen die de wet stelt aan toepassing van de maatregel van gesloten jeugdhulp. De kinderrechter zal het verzoek daarom afwijzen.

Daarnaast hecht de kinderrechter eraan te benoemen dat het verzoek ook op inhoudelijke gronden zou moeten worden afgewezen. De kinderrechter vindt de zorgen onvoldoende concreet en onderzocht om te komen tot een zo ingrijpende en vergaande maatregel als gesloten jeugdhulp. De zorgen zijn voornamelijk gebaseerd op vermoedens, zoals de vermoedens dat sprake is van blowen en dat de minderjarige met onzuivere dingen bezig is. Hierdoor is de kinderrechter van oordeel dat de zorgen niet als zodanig ernstig kunnen worden gekwalificeerd dat nu moet worden ingegrepen met gesloten jeugdhulp. Er is op dit moment nog een alternatief, namelijk dat de minderjarige meer duidelijkheid geeft aan groepsleiding en GI over waar hij precies mee bezig is. Het is belangrijk dat de vaagheden rondom het werken, of de stage bij het dakdekkersbedrijf worden weggenomen. Dit is grotendeels de verantwoordelijkheid van de minderjarige, maar ook GI, groepsleiding en school moeten proberen om duidelijkheid te krijgen over of het werken, dan wel de stage de minderjarige schaadt of hem juist helpt in zijn ontwikkeling. Daarnaast verwacht de kinderrechter de komende periode van de minderjarige dat hij goed communiceert met de groepsleiding, zich aan afspraken houdt en zich probeert open te stellen voor behandeling.

De minderjarige ontvangt een aparte brief waarin de beslissing aan hem wordt uitgelegd.

Conclusie

De kinderrechter wijst het verzoek af.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 04-01-2024

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2024:504

Zaaknummer: C/01/399366 / JE RK 23-1663

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek moeder tot gerechtelijke vaststelling vaderschap (art. 1:207 lid 1 BW); maatstaf voor gelasten van DNA-onderzoek (HR 22 september 2000, ECLI:NL:HR:2000:AA7204). Motiveringsklachten.

Feiten en omstandigheden

De moeder heeft verzocht het vaderschap van de man over haar kind vast te stellen. De rechtbank heeft het verzoek afgewezen. In hoger beroep heeft de moeder primair verzocht om gerechtelijke vaststelling van het vaderschap van de man. Subsidiair heeft zij verzocht hem te veroordelen medewerking te verlenen aan vaststelling van het biologisch vaderschap door middel van DNA-onderzoek. Het hof heeft de verzoeken afgewezen. Daartoe heeft het hof als volgt overwogen:

‘8.4.1. Aan het hof ligt eerst de vraag ter beantwoording voor of de moeder voldoende concrete feiten en omstandigheden heeft gesteld op grond waarvan voldoende aannemelijk is geworden dat de man de verwekker van [het kind] kan zijn. Het hof is van oordeel dat die vraag ontkennend moet worden beantwoord. Daartoe wordt het volgende overwogen.

8.4.2. De moeder heeft aangevoerd dat zij de man en diens broer in Kroatië heeft leren kennen in een bar, waar zij op dat moment met een vriendin aanwezig was. De moeder en de man zouden op enig moment de bar hebben verlaten en geslachtsgemeenschap met elkaar hebben gehad. Sindsdien heeft de moeder de man niet meer gezien. Een foto, waarop volgens de moeder, voornoemde vriendin en de man staan afgebeeld, heeft de moeder ter ondersteuning van haar stelling in het geding gebracht. Zij heeft voorts een brief van voornoemde vriendin ([de vriendin]) van 6 maart 2020 in het geding gebracht. Mevrouw [de vriendin] onderschrijft weliswaar dat in de periode van conceptie van [het kind] de moeder in Kroatië in een “night club” met een man aan de praat is geraakt en dat de moeder en die man gedurende circa een uur de club hebben verlaten, maar alleen deze verklaring in combinatie met de betreffende foto is onvoldoende om aannemelijk te achten, dat de man de verwekker van [het kind] is. De verklaringen van de broer van de moeder zijn louter gebaseerd op hetgeen de moeder hem heeft verteld, terwijl hij uit eigen wetenschap geen concrete en relevante feiten geeft over het mogelijk verwekkerschap. Een oom dan wel neef van de man heeft slechts laten weten dat de

familie van de man zich niet wil bemoeien met deze kwestie en tegenover een mediator heeft de man evenmin een voor de beoordeling relevante mededeling gedaan. Het staat vast dat [het kind] ongeveer negen maanden na de vakantie in Kroatië is geboren en dat de moeder ervan overtuigd is dat de man de verwekker is. Die feiten alleen zijn echter onvoldoende om in rechte aannemelijk te achten dat de man de verwekker kan zijn. Weliswaar heeft de moeder zich ervoor ingespannen, met hulp van haar broer, met de man in contact te komen, maar dat is naar het oordeel van het hof van onvoldoende doorslaggevende betekenis. De omstandigheid dat de man niet in de procedure is verschenen en derhalve geen verweer heeft gevoerd, doet niet af aan het uitgangspunt dat het op de weg van de moeder ligt voldoende concrete feiten en omstandigheden te stellen op grond waarvan aannemelijk kan worden geacht dat de man de verwekker van [het kind] kan zijn.

8.4.3. Samenvattend wordt geconcludeerd dat de moeder onvoldoende concrete feiten en/of omstandigheden heeft gesteld die de conclusie rechtvaardigen dat de man de verwekker van [het kind] kan zijn, zodat het hof aan het gelasten van een DNA-onderzoek niet toekomt. (...)’

De moeder heeft cassatieberoep ingesteld. De conclusie van de advocaat-generaal strekt tot vernietiging van de bestreden beschikking en tot verwijzing naar een ander hof (ECLI:NL:PHR:2023:886, PFR 2023-0239).

Beoordeling en motivering

Onderdeel 1 klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat de moeder onvoldoende concrete feiten en omstandigheden heeft gesteld die de conclusie rechtvaardigen dat de man de verwekker van het kind kan zijn. Volgens deze klacht is onvoldoende gemotiveerd, of onbegrijpelijk dat genoemde feiten en omstandigheden onvoldoende zijn om dat aannemelijk te achten. Voorts klaagt het onderdeel dat het hof met dat oordeel te hoge eisen heeft gesteld aan de stelplicht van de moeder. Daarnaast is het hof volgens het onderdeel voorbijgegaan aan een aantal essentiële stellingen van de moeder, zoals de stelling dat uit foto’s die de man op Facebook had geplaatst, blijkt dat hij eveneens in Kroatië was, de stelling dat de moeder gedurende de periode van hun kortstondige relatie en de weken daarna geen geslachtsgemeenschap heeft gehad met andere mannen, en de stelling dat uit e-mails blijkt dat de moeder tijdens de zwangerschap de man daarvan op de hoogte heeft gehouden en ook daarna contact met hem heeft gezocht.

Op de voet van artikel 1:207 BW kan het ouderschap van een man worden vastgesteld op de grond dat deze de verwekker is van het kind. De rechter kan in dat kader op grond van artikel 194 lid 1 Rv een DNA-onderzoek bevelen. Daarvoor is noodzakelijk en voldoende dat op grond van de gebleken feiten en omstandigheden aannemelijk is dat de man de verwekker van het

kind kan zijn. Niet nodig is dat het verwekkerschap van de man vaststaat, en ook niet dat vaststaat dat hij met de moeder in het conceptietijdvak seksuele gemeenschap heeft gehad (HR 22 september 2000, ECLI:NL:HR:2000:AA7204, r.o. 3.5). Het hof heeft geoordeeld dat de moeder onvoldoende concrete feiten en/of omstandigheden heeft gesteld die de conclusie rechtvaardigen dat de man de verwekker van het kind kan zijn. Niet valt in te zien waarom op grond van de in r.o. 8.4.2 genoemde feiten en omstandigheden niet aannemelijk is dat de man de verwekker van het kind kan zijn. Bovendien heeft het hof met dit oordeel niet kenbaar acht geslagen op de hiervoor in het onderdeel genoemde stellingen. De in het onderdeel vermelde klachten slagen dus.

Conclusie

De Hoge Raad vernietigt de beschikking van het hof en verwijst het geding naar een ander hof ter verdere behandeling en beslissing.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 16-02-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:252

Zaaknummer: 23/00727

Rechters: M.V. Polak, T.H. Tanja-van den Broek, H.M. Wattendorff, A.E.B. ter Heide en S.J. Schaafsma

Advocaten: H.J.W. Alt

Wetsartikelen: 1:207 lid 1 BW en 24 Rv

RECHTSPRAAK

Wraking ongegrond. Geen vooringenomenheid bij het nemen van een procesbeslissing.

Feiten

Verzoekster wilde uitstel van een zitting om meer gelegenheid te hebben voor haar voorbereiding. Dit verzoek is geweigerd omdat al eerder uitstel was verleend en wegens het spoedeisende karakter van de zaak. Verzoekster legt aan haar wrakingsverzoek ten grondslag dat de rechter dit verzoek ten onrechte heeft geweigerd.

Beoordeling

Ingevolge artikel 36 Rv kan op verzoek van een partij een rechter worden gewraakt indien de rechterlijke onpartijdigheid schade lijdt.

Als uit de overtuiging of het gedrag van de rechter persoonlijke vooringenomenheid tegenover een partij blijkt, of een objectief gerechtvaardigd vermoeden daarvan komt vast te staan, dan lijdt de rechterlijke onpartijdigheid schade.

De weigering van uitstel van de zitting betreft een procesbeslissing. Alleen als de motivering van deze beslissing gezien alle omstandigheden en objectief gemeten niet anders kan worden begrepen dan als blijk van vooringenomenheid, kan dit tot wraking leiden.

De rechter heeft het belang van de dochter van verzoekster bij een beslissing op korte termijn afgewogen tegen het belang van verzoekster tot uitstel. Eerder was al uitstel verleend. De rechter achtte verder het spoedeisend belang van de dochter om haar zorgen op korte termijn ter zitting te bespreken zwaarder wegen. Dit is verzoekster gemotiveerd medegedeeld. Uit deze motivering blijkt geen vooringenomenheid. Het wrakingsverzoek faalt derhalve.

Beslissing

Het wrakingsverzoek is ongegrond.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 14-02-2024

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2024:817

Zaaknummer: 569324 / HA RK 24-14

Wetsartikelen: